Marcel LUCA
Neliniştile colonelului Mălureanu

Colonelul Mălureanu locuia într-unul din vechile blocuri ale oraşului. Era poate singurul locatar fericit că ascensorul care deservea cele zece etaje nu a fost schimbat cu altul mai rapid, răpindu-i astfel din clipele în care, ca acum, cu mâinile în buzunare, privindu-se gânditor în oglinda din stânga sa, se pregătea "sufleteşte" să se alăture tumultului străzii. Coborî cele câteva trepte ale intrării, zăbovind o clipă, cu ochii mijiți, la scânteietoarele turbotrenuri suspendate ce spintecau, la intervale scurte, aerul tare al dimineții. Era devreme încă, aşa că se hotărî să străbată pe jos drumul spre Inspectorat. Traversă încet scuarul cu alei de mozaic pastelat, prin marginea căruia trecea autostrada. Cu gulerul ridicat, cu obrajii îmbujorați de răcoarea pe care soarele matinal nu apucase să o alunge, colonelul se strecura prin mulțimea trecătorilor. Îi privea mai ales pe tinerii ce treceau în grupuri zgomotoase pe lângă el sau o luau oblic peste curgerea silențioasă a trotuarelor rulante, sărind spre cele de mare viteză, uneori prin porțiunile nepermise, cu dezinvoltura dintotdeauna a nerăbdării juvenile. De fapt, de două săptămâni şi mai bine, de când i se încredințase anchetarea cazului Irimescu, colonelul Mălureanu privea cu un interes deosebit pe tinerii din jurul său. Baza lunară de cercetare România anunțase exact cu şaisprezece zile în urmă dispariția lui Dragomir Irimescu, biofizician de talent, 27 de ani, necăsătorit, mândria promoției sale etc, etc. Accident sau... crimă? De la bun început, Mălureanu şi-a dat seama că metodele clasice de investigare nu vor duce la un rezultat concludent. Cu toate acestea, în cele cinci zile de cercetare "la fața locului", inventariase conştiincios toate variantele posibile. Condițiile speciale ale unei baze extraterestre excludeau plecarea arbitrară, în secret, în orice direcție. Intervenția din afară era de asemenea exclusă. Punctul în care se realizase dispariția era localizat cu destulă precizie - urmele pe solul lunar rămân intacte şi o veşnicie! Dragomir făcuse drumul neînsoțit, cu toate că acesta era faptul cel mai puțin sigur, deoarece, admițând ipoteza unei intervenții criminale, locul cu pricina putea fi survolat cu un vehicul zburător. În orice caz, absența oricărei urme de anihilare prin explozie, accidentală sau nu, era conformă cu înregistrările liniare ale tuturor oscilografelor lunare. Încă de ieri, colonelul Mălureanu îşi anunțase videofonic superiorul că în primele ore ale dimineții va prezenta raportul cu concluziile sale. De fapt, îl întocmise aproape în întregime, însă, cu pedanteria care îl caracteriza, îşi oferise o noapte de odihnă, pentru ca acum, în dimineața aceasta, să-l revadă, transformându-l într-o oglindă cât mai fidelă a conştiinței sale. Ajungând în piața centrală a oraşului vechi, îşi încetini paşii o dată cu ceilalți trecători, cu ochii la ecranele turnului informa-țional, pentru a mai prinde ceva din Telejurnalul de dimineață. Redactorul emisiunii sfârşea tocmai prin a anunța că "în legătură cu dispariția inexplicabilă a cercetătorului Dragomir Irimescu, de la baza lunară România, nu au mai intervenit date noi, dar se aşteaptă, de la o oră la alta, comunicatul experimentatului anchetator Ilie Mălureanu, însărcinat cu elucidarea acestui caz..." Mălureanu se posomoră nițel şi, vârându-şi mâinile şi mai adânc în buzunare, se grăbi spre stația de electromobile. Se instală într-unul şi, programându-i indicativul Inspectoratului, se lăsă din nou furat

de gânduri. “Nu, e limpede!” monologa el. “Un accident e inexplicabil, dar crima e exclusă! Nici unul din membrii Coloniei lunare nu depăşeşte vârste de 31 de ani; nici unul nu s-a născut mai devreme de 2000... Au crescut cu toţii într-un climat, într-o societate cu un nivel de educaţie superlativ, bazat pe principii care exclud cu desăvârşire geneza unui criminal... Iar un dezechilibrat, un paranoic pe Lună, cu mijloacele de testare actuale, e cu desăvârşire exclus!”

*

Angajându-se pe una din uriaşele bucle suspendate ale autostrăzii de penetraţie în noul centru civic, electromobilul gonea fără zgomot, părând că vrea să concureze zborul tăcut al unei aerodine azurii ce aparţinea serviciului de supraveghere a circulaţiei. Colonelul Mălureanu introduse o fisă în blocul alimentar al vehiculului şi luă grijuliu în palme recipientul cu cafea fierbinte şi aromată. O bău cu înghiţituri mici, urmărind distrat împletirea fantastică a căilor de acces spre uriaşele blocuri cilindrice. - Bună dimineaţa! Vă rog să programaţi maşinii o viteză superioară, corespunzătoare traficului. Mulţumesc! Chipul tinerei agente de circulaţie - aflată probabil în aerodina ce-l însoţise o vreme - dispăru de pe ecranul monitorului tot atât de rapid precum apăruse. Mălureanu se conformă oftând, cu toate că suporta destul de greu vitezele la sol. Abia acum vedea mulţimea maşinilor în mişcare ce îl înconjurau. Cu ochii pe trepidaţia luminoasă a computerului de bord, colonelul îşi continuă monologul interior: - “Şi iată-mă în timpul pe care tânărul locotenent Ilie Mălureanu încerca să-l ghicească... Îl imaginam fantastic şi credeam în el; Adevărul e că realitatea e mult mai fantastică decât puteam admite atunci... Am îmbătrânit prea repede? Poate. Oamenilor le place să-şi parcurgă amurgul cu zestrea timpului lor. În 1993 n-aş fi crezut pentru nimic în lume că, în anul de graţie 2031 nu voi avea în apartamentul meu vreun aparat de televiziune în relief, doar pentru că nu vreau acest lucru. Mda... Toate s-au schimbat şi mai ales tineretul. Copiii ăştia sunt mai arătoşi, mai inteligenţi şi mai activi decât cei din generaţia mea. Dar, mai ales, sunt energici. Şi asta, poate, unde au moştenit atâtea probleme de rezolvat - poluarea, avalanşa informaţională, câte altele, sau poate sunt totuşi materializarea efortului nostru de a le da un profil moral mai frumos, de a-i face să înţeleagă că munca e singura poartă spre viitorul lor, spre viitorurile celelalte... Iar printre tinerii aceştia nu mai există urmaşi ai celor care-şi plimbau, obtuzi şi indiferenţi, acum patruzeci de ani, tranzistoarele, de dimineaţa până seara, prin cafenele şi pe bulevarde... De aceea, nu cred că Dragomir a fost ucis; dar dacă totuşi mă înşel, înseamnă că am dat de singura crimă perfectă din cariera mea. Ei, am ajuns!” Colonelul Mălureanu aşteptă glisarea portierei, apăsă pe rombul cu inscripţia LIBER şi coborî greoi, îndreptându-se spre ascensoare. Colegi mai tineri sau mai în vârstă îl salutau reverenţios, dar el le răspundea mai distrat ca de obicei. În liftul rapid ce îl purta spre biroul său de la etajul douăzeci şi doi, răspunzând senzaţiei de gol care-i răscolea stomacul, murmură înfundat: “De ce naiba progresul ăsta înseamnă neapărat viteză?” - Aţi spus ceva, domnule colonel? îl întrebă respectuos un bărbat în civil, înalt, spătos, pe care Mălureanu îl ştia ca fiind cel mai bun specialist al serviciului de evidenţă. - Nu, nu spuneam ceva anume. Mă gândeam la ritmul în care trăim şi... - Desigur, aveţi probleme cu cazul

Irimescu; ştiți - se scuză căpitanul -, noi am căutat să vă dăm în timp util datele solicitate, dar ce putem face mai mult? Toți cei de la baza lunară par, cel puțin, curați ca lacrima. Liftul se oprise, iar uşile glisară fără zgomot. Mălureanu, înainte de a păşi peste prag, se întoarse către celălalt, frecându-şi distrat bărbia cu degetul arătător: - Ce să zic, căpitane? Cred că e pentru prima dată când mă bucur de lipsa probelor. Absența unui antecedent negativ cât de minuscul m-a împiedicat să mă opresc la cineva anume, variantă care, în situația de fapt, lipsită de indicii, m-ar fi pus în situația de a prezuma vinovatul, fără motive prea temeinice. Mai mult - sfârşi râzând colonelul -, nu va trece multă vreme şi compartimentul dumitale de evidență a infractorilor voluntari va fi desființat, ca lipsit de motivație! La revedere... Ajuns în biroul său, Mălureanu se instală în fotoliu şi îşi aprinse prima țigară a zilei de lucru care începea. Era unul din puținii lucrători ai Inspectoratului care mai păstrau acest năravş şi, cum ceilalți priveau fumatul ca pe o curiozitate, nu şi-l îngăduia decât în liniştea biroului său. Scoase dintr-un sertar filele alb-albăstrii ale raportului, o luă pe ultima şi o rulă pe tamburul maşinii de scris, grijuliu, uitând ca-ntotdeauna că plasticul nu se şifonează. Înainte de a dicta încheierea, citi ultimele fraze: "...În această ordine de idei, în absența mobilului şi în circumstanțele unor alibiuri certificate de memoria aparaturii electronice de control a activităților, specifică coloniilor extraterestre, exclud ipoteza unui act criminal. Dimpotrivă, având în vedere elementele care exclud, pe de altă parte, posibilitatea unui accident fără o cauzalitate evidentă, lipsit de orice fel de urmă materială, socotesc că dispariția lui Dragomir Irimescu a fost în mod deliberat, conştient, realizată de el însuşi." Colonelul mai trase un fum din țigară, apoi o strivi într-unul din colțurile scrumierei, nițel înciudat: - Şi-aşa, tot mortu' e vinovat!... Din partea dreaptă a biroului, bâzâitul televideofonului îi atrase atenția, întovărăşit de sclipirea verde a semnalului de apel. Acceptă legătura, pe ecran apărând chipul delicat al dispecerei de la "Informații": - Bună dimineața, domnule colonel! - Bună, domnişorico! Ai vreo scrisorică de amor pentru mine? glumi el. - Aveți o... aveți o comunicare de la baza lunară România, răspunse fata fâstâcindu-se puțin, fapt care-l înveseli pe Mălureanu. V-o expediez... Aproape imediat ce luminiscența ecranului se pierdu într-un punct efemer, teleimprimatorul îi puse colonelului la îndemână mesajul fetei, imprimat - cum putea să fie altfel? - pe un fond roz-pal. Îl parcurse concentrat şi sfârşindu-l, aproape fără pauză, se aplecă deasupra maşinii de scris, dictând molcom, ca pentru un proces-verbal oarecare: - Dosarul se clasează, în urma reapariției biofizicianului Dragomir Irimescu, care, comițând un act de indisciplină potrivit regulamentelor de serviciu, prin neanunțarea ultimei sale teme de cerecetare, a realizat experimental deplasarea unidirecțională în timp, descoperire cu implicații nebănuite, nouă manifestare excepțională a geniului creator românesc. Colonelul Mălureanu tăcu, purtându-şi privirea dincolo de fereastră, peste panorama fantastică a oraşului nou care strălucea urcând cu toată ființa lui, rigidă şi animată în acelaşi timp, spre Soare.